

ΣΚΥΛΟΣ, ΚΑΤΣΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΤΕΙΝΑΡΙ

ΕΝΑΣ σκύλος, μιὰ κατσίκα, κι' ἓνα νέο πετεινάρι ἀπὸ τὴν νοικοκυρά τους, ποῦ δὲν τὰ 'τρέφε καλά, 'φύγανε καὶ ξαπλωμένοι εἰς τοῦ κάμπου τὸ χορτάρι, γιὰ τὸ πῶς καὶ ποῦ νὰ πᾶνε, λόγια λέγανε πολλὰ.

Συμφωνήσανε 'ς τὸ τέλος οἱ τρεῖς φίλοι νὰ περάσουν τὴ ζωὴ τους σ' ἓνα δάσος, σ' ἀκατοίκητη σπηλιὰ, καὶ φαγὶ γιὰ τὸν χειμῶνα ἀπὸ τώρα νὰ στοιβάσουν, γιὰ νὰ ζοῦνε ξεγνιασμένοι 'ς τὴ ζεστή τους τὴ φωλιά.

—Πρέπει σύντροφοι νὰ βροῦμε' εἶπ' ὁ σκύλος, κοκκαλάκια, ποῦ σαπήλα δὲν φοβοῦνται καὶ φαγὶ 'ναι θρεπτικό!

—«Μπά! ἐφώναξ' ἡ κατσίκα, ἐμπροστὰ 'ς τὰ χορταράκια ποῦ φαγὶ 'ς τὸν κόσμον βρίσκεις περὶ 'λαφρὸ καὶ μαλακό;

Μὲ τὰ γέλοια τότε ἀρχίζει νὰ λαλή τὸ πετεινάρι καὶ νὰ λέγῃ 'ς τοὺς συντρόφους, πῶς ἀκούει κι' ἀπορεῖ, ποῦ γιὰ κόκκαλα 'μιλοῦνε καὶ γιὰ τ' ἄνοστο χορτάρι, ἀφοῦ εὐκολα σιτᾶρι βρίσκουν πάντα καὶ κεχρί.

Ὁ καθένας τὸ δικό του 'προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ, ὡς ποῦ πιάστηκαν 'ς τὰ χέρια κι' ἐκτυπήθηκαν γερά κι' ἐκατάντησ' ἡ μεγάλη συντροφιά τους νὰ χαλάσῃ καὶ νὰ πᾶν 'ὰν τοὺς βρεμμένους 'ς τὴν κακιά νοικοκυρά.

Χαρακτῆρες ποῦ δὲν 'μοιάζουν,
εὐκολα δὲν συντροφιάζουν.

Ὁδησός, 1899.

ΒΛΑΔ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ